

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà veurer
cada semana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

TRACTANT UN CONEGUT DE COMPRAR
UNA TORRETA SE ACABÁ PER
PARLAR DELS TESTOS QUE HI
POSARIA, Y AL SER INTERRO-
GAT L' AUTOREN LA XOCO-
LATERIA DEL LLIMONET
SOBRE QUINAS FLORS
LI AGRADAVANMES,
PRORRUMPI
EN LO SE-
GÜENT

SONETO.

Un LLIRI BLANCH veyent tant sols disfruta
Qui somnis de puresa necessita,
Y fora de l' AROMA tot irrita
A qui del dols amor segueix la ruta.

La encesa ROSA, de rosada aixuta,
Ne vol la nina que á un sarau s' invita;
Y per portarlo al trau de la levita,
Un elegant, per un CLAVELL disputa.

Cada hu per lo seu gust n' escull floreta,
Com sol escullir sant cada devota;
Per ço de lo meu gust seguint la beta,
Perque en res de lo dit entench pilota,

Dech dirlos que per mí, parlant en plata,
La flor que jo vull mes... es FLOR DE NATA.

UN PARENT QUE LA SAP LLARGA.

A UN ELEGANT DESVERGONYIT QUE, HA-
VENT VINGUT A MENOS PER DES-
GRACIAS DE FAMILIA Y LA PER-
DUA DE UN BRICH-BARCH,
CARREGAT DE FARINA EN
LAS COSTAS DE ALGER,
ANAVA TANT POBRE Y
TANT ESPELLIFAT,
QUE SE LI DEDI-
CA LO SE-
GÜENT

SONETO.

Plumero al cap d' un any d' espolsar salas,
Tronat gech d' andalús, grua ab pendatxos,
Coixí mitj rebentat de clins de matxos,
Madeixa de desfilas per fer calas;

Cóngre estantís que mal olor exhalas,
Feix ambulant d' espellifats cenatxos,
Manyoch de perruquer fet de mostatxos,
De fer volar coloms barret sens alas.

¡Victima trista de la fam que 't menja!
No penjan no mes llassos d' una monya
Que del teu trajo, de qui 'l fat se venja;

Pero no tingas por, porque ets tan tronya,
Que encar que al fi 't caurá tot lo que 't penja
No 't caurá may la cara de vergonya.

PART DE LA FAMILIA.

A UNA DONA GRAVADA DE VEROLA QUE,
HABENTSE PROPOSAT ENTABANAR
A UN MINYÓ DE BONA FAMILIA,
TRACTAREN LOS PARENTS
DE ANARLA A TROVAR;
PEROMES BEN ACONSE-
LLATS PER UN APO-
TECARI DEL CAR-
RER DE BAIX, LI
DEDICAREN
LO SE-
GÜENT

SONETO.

Garbell mal fabricat per la verola
Fet ab pell esbatsada de timbala;
Paret feta mal-bè ab mil cops de bala
O blanco de algun tiro de pistola;

Mes sots que carretera tèn tu sola;
Carrer mal empedrat; de pou escala;
Escorradora en que lo peix se sala
Mentres, mirantsho trist, lo gat miola;

Per ratas rosegat tros de candela,
Carota que á una bresca se assimila,
Brodar, del que ha saltat ja la anticuela...

Pero sent tu garbell y no sent nula
Te 'n diriam com estas una pila;
Garbella lo que hem dit, y 'l que ets calcula.

TOTA LA FAMILIA.

LA TARDE DE LO DIJOURS.

No se podrán queixar los que desitjan la civilisació y adelanto de Barcelona.

Ja han passat aquells temps en que pera Nadal se guardava lo sortir ab creus y ganfarrons, y que era precis ser nuvia pera tréurer á relluir lo pali bo y lo adrés de canya.

Barcelona la hermosa, Barcelona la culta é industriosa, la ciutat alabada per Cervantes y cantada per Balaguer, ha sacudit lo marasme que la dominava antany.

Avans sucsehia que cada fill de vehi trevallava cada dia sas vuit horas lo menos, guanyava son jornal y destinava lo tros que li sobrava de vetlla á la familia ó al descans. Aixó los dias de feyna, que en lo diumenje no se descuidava de fer festa y gosar de ella, dantse al públich, gallejant y lluint un vestit un xich mes bo que lo ordinari.

Com es natural, aquet modo de viurer no agradava als botiguers, als amos de cafés, als empresaris de teatros, ni als dropos, y tots aquets formaren un coro atronador, que per semblarse mes á un de Zarzuela era castellá, dient que los barcelonins eran gent atrassada y de poch gust, en una paraula, que eran *domingueros*.

Ells que sí, se varen picar, y pera demostrar que era mentida, fins n' hi hagué que deixaren de trevallar del tot; altres se feren Directors de caixas, periodistas ó empleats del Govern y la generalitat, ni dantho ni prenen-tho tot, resolué que además del diumenje, se considerés festa la tarde de lo dijous.

No van atinar que aixó ja feya molt temps que ho practicavan los xicots de estudi, ni pensaren sisquera que sos detractors podrian dirlos *hí jueveros*; lo cert es que desde que fòu presa aquella resolució, tothom com remat de ovellas, que allá ahont va la una va l'altra, en arrivant lo dijous se dirigeixen cap al passeig de Gracia.

Los asseguro que alló dona gust de véurer.

¡Quin bè de Dèu de vestits, de gorros y mantellinas! Allí hi ha tot lo bo y milló, lo mes florit y lo mes granat. Res de mocadoret al cap, ni de modestas faldillas. No; allí sols veurán sedas y domassos y vellut.

¡Si n' hi ha de gent! ¡María Santíssima! y de totas condicions y classes. No busquin allí distincions ni diferencias. Tothom es allí igualment rich, felís, opulent y faustuós.

Allí no s' hi trova, ó per lo menos no s' hi distingeix, lo comerciant quebrat, que se ha menjat la fortuna de los que en ell confiaren, ni lo industrial que, havent tancat la fàbrica, ha deixat sense pa als trevalladors, ni lo gerent que ha fet nit lo diner de los accionistas. Allí no se veu lo cessant, que sols s' ho coneix en que no cobra, ni lo advocat que no aboga, á pesar de que abundan las rahons, ni lo metje que careix de feina, porque la dieta de sos parroquians es font de salut. Ni ressalta lo hisendat á qui no pagan sos masovers, ni lo propietari que tè los pisos pera llogar, ni lo

home del paper que de avuy á demá se 'ls ha trovat mullats.

Allí sols hi ha senyors y senyoras plens de luxu, de goig, y de satisfaccions.

Uns barrets, que per lo lluent mes semblan xarol que pelfa, uns paltós y xaqués de robes carassas, pantalons de *lo bueno* y botinas novassas flamants, cap ab tacó tort ni sola foradada. No pagat pot ser; pero brillant y enlluernador.

¿Y las donas? Ja no n' hi ha de jovers y de vellassas, de solteras y de casadas. Lo coloret y vermelló ofuscan las edats, la igualtat en el vestir, las condicions.

Totas portan sombreros de vellut, de capritxosas, estranyas y ridículas formas, ab flors y cintas y vidrets y penjarellas. Totas arrastran vestit de seda ab cúa de congregá que fan inútils las escombras de lo Ajuntament. Totas adornan sas orellas, ab arreccadas de pedra, sos pits ab collarets y joyas, sos brassos ab manillas, daurats grillets que lo luxu las imposa.

Y lo conjunt va y ve ab doble apinyada fileira per lo passeig y se crusan sonrisas, y pullassas y murmuracions.

¡Qué molt que 's perdi lo seny devant tal animació y bellíssima apariencia!

Pera donar major realce á la festa no hi falta una música de regiment que ofegaria ab son soroll los clamors, si algun se 'n aixequés y jovenets á caball, y damas en cotxe descubert y carretelas.

Hi ha finalment los arbres, als que lo ivern ha tret la fulla, y las casas del Ensanche brodades, afiligranadas, y treballadas al *Cornet* com palau de confiter per Tots Sans.

Aixó poch mes ó menos es lo que 's veu en Barcelona la tarde de lo dijous.

L' ONCLE.

REVISTA DE TEATROS.

Ara sí qu' es cosa vista que 'ls filarmónichs barcelonins están condemnats á no poder sentir música francesa. Renuncieu á tota esperanza, ¿Que hi voleu fer? Las armónicas melodías de *Bounledieu*, *Halevy*, *Massé*, *Aubert* y altres homens eminentes en la ciencia musical, no podrán ser escoltadas en la filarmónica ciutat dels comptes.

Mitj any no ha passat encara, que desafiant lo gust, la moda, y altrassas ximpleras pel estil, un empresari que no 's pót negá que avans que tot es artista, va donar lo primer ensaig. Ja sabem la historia de la companyia d' Opera cómica dels Camps Eliseos.

A principi de temporada ho intentá de nou un altre empresari y recordemnos del terrible fi d' la *troupe* de Mr. *Quatreuille*.

Lo Liceo nos presenta 'l Zampa y saben lo desempenyo que li capigué, que casi valia mes que seguí empenyada.

Ara abí, en lo Principal nos ofereixan la celebrada música de les *Dragons de Villars*, música del mestre M' *Aimé Maillart*, disfras-

sada de zarzuela, y la veritat, tampoch ha satisfet.

Y no creguin que 's per falta de bondat en la música, lluny d' aixó: molt al contrari. Impossible es á fé escoltar sens vera complacencia, á poch músich que se sia, las agradables armonías que per tot y totas sas pessas descollan ab profussió. Impossible es deixar de aplaudir, la magnífica plegaria del final del 2.º acte lo terceto de la campana, la marxa dels Dragons y en una paraula tota aquella música que arroba de debó.

Mes, ¿qué hi farem? La hora de la música francesa cómica no ha sonat encara, y tenim que pèndrer paciència. Lo públich acostumat á la melodía italiana, ó á los airosos cants nacionals ó als exótics tangos, no vol encara aclimatarla, y no tenim que darhi voltas.

La veritat també sia dita, lo que 's per aquesta vegada la execució de la obra ha distat molt de fer lo pes. Acostumats nostres cantants de zarzuela á los ayres lleugers dels nostres autors, no ha pogut de molt lluir ni fer destacar la hermosa música de *Maillart*.

La Srta. Estevan ab tot y sa poderosa bona voluntat no pogué surtir avant com en altres produccions, y no es de estranyar si 's tè en compte que sa part, que sa paper está escrit pera una contral y no pera una tiple. Creguim Sta. Estevan, certas condescendencias no 's deuben tenir y menys quant venen en perjudici d' una.

La Sta. Curriols va sortir bastant airoseta del seu paper si bè també 'n tè un feix quant canta.

Lo Sr. Fernandez caracterissá lo sargento Valentí mes creyem que déu amainar certas tintas que procura posar de relleu ja prou verdosas de per sí.

Un consell á aquet actor. Las *morcillas* ab monjetas son molt bonas; pero ab versos no 's poden sufrir.

Anem al tenor Soriano; pero nó; val mes que pasem de llarch. Es lo millor que podem fer.

Lo Sr. Tormo com sempre, cómich sens ser payaso, ple de bona voluntat y guanyantse la del públich.

Los coros y orquesta Dèu no 's ne do.

La direcció escénica bona en particular en l' acte segon ahont se presentan bonichs y ben combinats grupos. No podem dir lo mateix respecte del vestir. Alló no son catalans ni en sa vida ho han sigut. Per Dèu homens ni que fosim á Xina. Al *Noy de la Mare*, fins que li van dir que eram á Sta. Coloma no ho va créurer.

Hem deixat de parlar del llibre per lo últim porque creyem que es lo lloch que li pertany. L' *acomodador* ni sisquera va pèndrer la pena de saber si las pagesas de Catalunya portan gorra com las francesas. Ab tot se van aplaudir alguns equívocs que pican á pebre.

En resum, lo resultat de la Campana de la Ermita no va satisfet.

En lo Liceo 's ha posat Rigoletto que ha estat una contínua ovació per la Vitali y Bocolini.

Las *reliquias d' una mare*: drama estrenaten lo teatro Catalá, no 's ha donat á conéixer un

SANTA LLUCIA, CASAS.

—Ya que las casas de la Fira de Sta. Llucia no t' han agradat, ves si per aqui al En-
sanxo hi ha cap que fassi per tu.

—No m' agradan, no m' agradan.....

—Bé deya lo teu avi: ¡res li agrada, també apura! jo no sé qué li darem.

poeta; més que si 's dedica ab asiduitat al difícil art que ha emprés podrà fer calcom de bo. Com à primera obra tè molts defectes; pero conté molts bellesas y trossos de fluida versificació. Las dimensions de la revista no 'ns permeten dir mes. L' autor Sr. Ferrer y Codina s'ou cridat en escena aixís com los actors.

L' AVI VELL.

EPÍGRAMAS.

—¿Perqué m' has trencat un vidre?
—¿Es que no ho volia fer!
—¿Y si 't clavés una morma?
—Donchs seria molt mal fet.
Lo vidre si l' he romput,
Es estat sense voler,
Y vosté si 'm dés un tanto
Me 'l daria espresament.

ANTONET SERRA.

—Casi he gastat tots los mistos
Y no 'm vol tirá 'l cigarro.
—Un cigarro que no tira
Crech que 'l millor es *tirarlo*.

—L' obra que fa en Salvador
Será obra bona.
—De sobras.
—¿Vol dir, que es bon escriptor?
—Es bastant bon mestre d' obras.

—Home, vaig á comprar una casa.
—N' hi sè una de molt bona al Ensanche.
—Bueno: ja farà 'l favor de portármela, ó fèrmela portar.
—¿Qué diu?
—Vull dir que jo no puch anarla á buscar
perque tinch d' arreglar lo demás del pessebre.

Bonas noticias tenim d' una zarzuela, música del conegut barítono senyor Baraldi.

—¿Cóm es que *La Comedie* parla tant mal del baix senyor Petit?
—No sè, pero á mi 'm sembla que el senyor Petit, á pesar del seu nom, no es tant *baix* com altres baixos.

—Miris, senyor Batista, 'ls fletes d' aquet género, de Barcelona á la Habana, costan 20 duros, y l' embarcar los mateixos géneros, del moll nou á bordo del vapor, que está en lo port, val 16 duros y dos rals.

—No 'n fassi cas, senyor Llull, se conta de un argenter, que venia anells d' or, á pesseta y *pico*, y 'l pico era vuitanta ó cent rals.

—Veig que en Manel balla molt ab la Quica. ¿Qué li 'n sembla d' aixó?

—¿Qué vol que li diga? Ell se enten y balla *ab companyia*.

«El papel de estraza,» que avans se publicava en Valencia, ara 's publica en Madrit.

Que li probin tant bè 'ls sigrons com los cauhets.

Escolti, Sr. Pau. ¿Qué faria si li deyan estafa? Li preguntá un home que 'n havia estat víctima.

—Bè, ¿que m' ho diu vosté?
—No, senyor: li pregunto.
—Donchs, si no m' ho diu, no vulguia saberho.

La prestidigitadora M. Anginet, que cada dia tè millor entrada, prepara la funció de despedida.

Escolti, avans contavan per duros, després per lliuras: luego per rals y maravedissos y ara per céntims. ¿Per qué fan aixó?

—Jo li diré, perque aixís, encara que 'ls valors baixan, las cantitats puján y la miseria no 's coneix.

En Badó, noy de dotze anys, de Cardedeu, perque ningú li trobés un niu de pardals que havia tret d' una ella del porxo de sa casa, va anar á amagarlo entre unas etsabaras, y 's va esquinsar los pantalons. Al arribar á estudi, lo mestre li preguntá:

—¿De hont vens, Badó, ab los pantalons esquinsats? Després ta mare diu que es á estudi que t' espatllas la roba.

—Vinch d' amagar un niu de pardals entre las etsabaras del camí de casa, contestá ingenuament en Badó.

—Ja cal que ho digas á ta mare.

Un altre noy del estudi, que havia sentit la resposta de 'n Badó, va procurar surtir avans que aquet y va anar á fer córrer lo niu. Quan en Badó no va trobar los pardals, va créurer que 'l mestre 'ls hi havia pres, pues ell á ningú mes ho havia dit.

Passats cinch ó sis anys d' aixó, en Badó tenia relacions ab una nena molt maca del poble. Lo mestre, trobant un dia al seu ex-deixible, li digué:

—Ja sè que festejas, Badó.

—Sí, senyor, sí, contestá, ab una nena molt maca.

—¿Quí es?

—¿Oh, quí es...!

—¿Ahont se está?

—Ja, ¿vosté voldria saberho? ¡Ca, barret! Encara 'm recordo del niu de pardals.

Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. Or-gas. II. Si-mil.

Sol-lució al geroglífich.

Quatre quarts d' òs, mes tres tersos d' òs, multiplicat per dos, igual á quatre ossos.

XARADETAS.

I.

Prima es lo vellut;
Un soldat es *dos*.
Are á Barcelona
Se 'ns acosta 'l *tót*.

II.

Tot lo que 's veu, es *primera*;
Dos, hi han dos, un vell y un nou.
Sobre tot per la Quaresma
Poden sentir lo meu *tót*.

GEROGLÍFICH.

En lo próxim número donarem las sol-lucions.

ALS SENYORS SUSCRIPTORS DE FÓRA.

LO NOY DE LA MARE recorda als espressats suscriptors, que en lo número passat, ó sia en el 27, finí ja el segon trimestre de suscripció, y que, á pesar de que molts no han pagat mes que el primer, se 'ls ha continuat enviant sempre el número, contant que ja pagarian. Pero ara ja deurán compèndrer que 'L NOY necessita quartets perque voldria fer pessebre, y com també es una miqueta llaminer, comprar turróns per Nadal. En cambi 'ls está preparant, com aguinaldo, un regalet perque passin las festas ab tota felicitat.

Los que no renovin, pues, las sevas suscripciones se entenderá que es que no volen que Lo Noy los vagia á véurer semmanalment com fins ara, y aixís ho farà.

LO DIDOT.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1886.—Imprempta de Narcís Ramírez y Companyia, passatge de Escudellers, número 4.